Poštnina plačana v gotovini

Sped. in abbon. postale - II Gruppo

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trieste, Vicolo d. Rosse, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina . . . . . L 1.250
Letna naročnina . . . . . L 2.500
Letna inozemstvo . . . . . L 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXI. - Štev. 1 (1031) | Gorica - četrtek, 2. januarja 1969 - Trst | Posamezna številka L 50

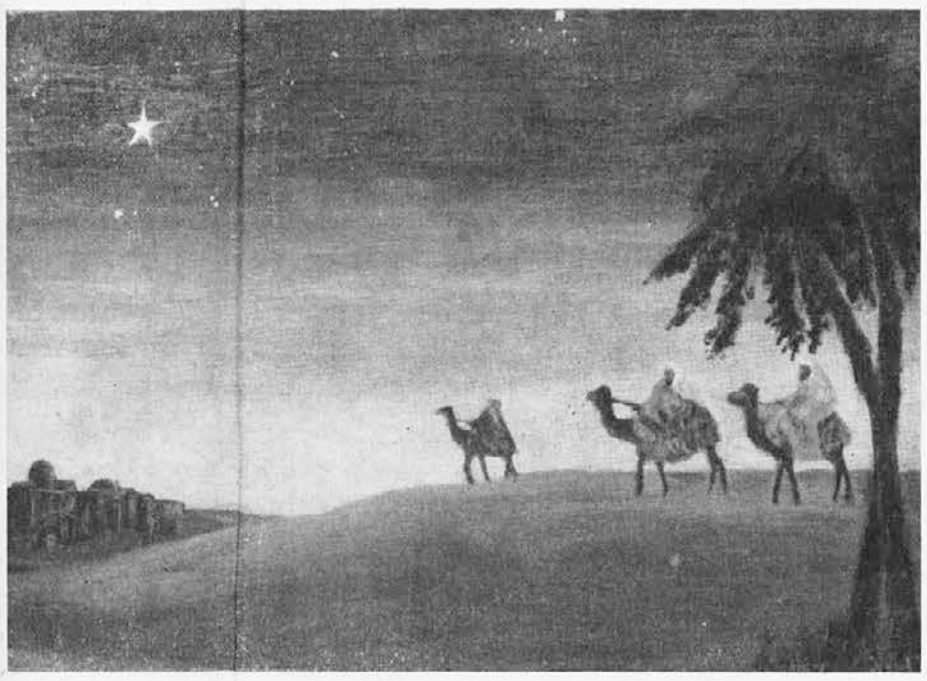

Pojdimo z Bogom v novo leto, da uspešno bo in sveto!

Pismo za novo leto 1969

V mesečniku »Odmev ljubezni«, ki je glasilo gibanja za pomoč Cerkvi v molku, je v decembrski številki znani pater Werenfield van Straaten objavil naslednje pismo:

»Dragi prijatelji! Sovjetska nevihta nad Češkoslovaško je presegla tudi najbolj črnogleda predvidevanja in pometla s Češkoslovaško. Sredi najlepšega poletja je praško pomlad pobrala zimska zmrzal in mnoge iluzije so zamrle, iluzije o nekem bolj človeškem komunizmu, o svobodi in miru, o nas samih.

Morda je neki češki duhovnik, ki nočem izdati njegovega imena, tisti, ki je izgubil največje iluzije. To je nadarjen, pobožen duhovnik, ki govori pet jezikov in ki je 12 let preživel v ječi. Povabili smo ga, naj prebije dva meseca v zapadni Evropi. Obiskal je šest držav, da bi spoznal Cerkev v svobodnem svetu. Veliko je poslušal, veliko bral in malo govoril. Toda ob slovesu je rekel besede, ki jih ne morem ponoviti brez notranje prizadetosti: "Dvanajst let sem preživel v zaporu, ker sem hotel ostati zvest rimski Cerkvi. Mučili so me, ker nisem hotel zatajiti papeža. Vse sem izgubil zaradi vere. Toda ta vera mi je zagotovila mir in trdnost, ki so zaradi njih postala leta moje kazni najdragocenejša leta mojega življenja. Vi pa ste izgubili mir v Bogu. Vi ste spodkopali vero tako zelo, da ne nudi več trdnosti. V svoji svobodi izdajate razloge našega trpljenja pod tiranijo. Zapad me je razočaral. Rajši kot da bi ostal med vami, imam dvanajst novih let v komunističnem zaporu."

Ta sodba je preveč trda v svoji splošnosti, vendar nas sili k razmišljanju. Saj izraža mnenje važnega dela Cerkve, ki je ne razjedajo dvomi o razlagah koncila, pač pa je očiščena v solzah mučeništva. In tisti, ki so čistega srca, bolje vidijo resnico božjo kot pa mnogi naduti profesorji. Živimo temno sedanjost. Za mnoge vernike se neki svet ruši. Vojne in polomije mučijo številne narode. Brezupno človeštvo trepeta pred prihodnjimi dogodki. Sv. oče toži nad zvodniki, ki sejejo zmedo tudi med izbranimi. Ni rešitve izven Tistega, ki je prišel za božič.«

NAŠ ODNOS DO VIDNE CERKVE

Pismo češkega duhovnika in razlaga p. Werenfielda res zaslužita, da se ob njih v začetku leta zamislimo, saj ne govorita o prebivalcih lune, temveč o nas, ki živimo v sedanjem času v zapadnem svetu.

Prvi očitek velja naši vernosti. Zapadni svet razjedajo dvomi, saj skoro ni resnice, da bi o njej ta ali oni moderen teolog ne podvomil. Oporekanje mladine v svetu je našlo odprta vrata v Kristusovo Cerkev. Vsemu se oporeka, v vse se dvomi: v devištvo Marije Device, v pričujočnost Kristusovo v sv. Evharistiji, v zakrament sv. pokore, v vrednost devištva in duhovniškega celibata, v vidnost Kristusove Cerkve, v avtoriteto papeževo, celo v sam božji izvor Kristusovega evangelija.

Najhujši očitek češkega duhovnika pa velja našemu odnosu do vidne Cerkve. Saj tam v socializmu ne osporavajo vernosti, v kolikor je to osebno prepričanje in čustvovanje, temveč nasprotujejo pripadnosti vidni Cerkvi, v kolikor je organizirana družba pod vodstvom škofov in papeža. To vidno povezanost vernikov hočejo izpodkopati, ker vedo, da bo potem samo od sebe usahnilo versko prepričanje in čustvovanje. In če ga bo kaj ostalo, bo to le romantično čustvo poetov in zanesenjakov brez vpliva na življenje.

In mi? Ne samo mladina, tudi številni teologi in filozofi razpravljajo, ali je še veljavna v Cerkvi avtoriteta in pokorščina, ali ni morda dovolj le vera in milost, ki nas druži v božje ljudstvo in skrivnostno telo Kristusovo. Kako lahko delo bi imel komunizem, če bi tudi pri njih imeli take teologe in filozofe in kristjane kot so na zapadu. Presrečni bi bili z našimi »levimi kristjani«, z našo mladino, ki zaseda stolnice in katoliške univerze, ki protestira zoper polnočnice in zoper kardinale, češ da je le ona nosilec pristnega evangelija.

Res, daleč smo prišli z novim krščanstvom, ki ga hočejo omejiti le na ljubezen in na socialno skrbstvo. Revščina, sovraštvo med narodi, to so res problemi, ki tarejo svet. Toda Cerkev ni poklicana, da v prvi vrsti rešuje te probleme, temveč da nam oznanja božje kraljestvo in nam vanj pomaga. Revščina, vojne, mir, socialna pravičnost, to so problemi, ki spadajo v prvi vrsti v območje držav in narodov, njihovih vlad in strank. Ti dejavniki naj se zganejo in pripravijo mir in blagostanje ter socialno pravičnost. Cerkev jim bo pri tem rade volje pomagala z vsemi sredstvi, ki jih ima na razpolago. Toda naj ne čakajo, da bo Cerkev s čarovniško palico pričarala na svet mir in srečo, posebno zato ne, ker je niti njeni verniki ne poslušajo.

Potrebno je zato, da v novem letu uglasimo svojo vero z veroizpovedjo papeža Pavla VI. in da odločno izpovemo svojo poslušnost in vdanost vidni Cerkvi Kristusovi, ki jo vodijo škofje z rimskim papežem. Le tako bomo tudi mi trdno stali kot neporušna skala.

(r+r)

Napoveduje se nova škofovska sinoda

V Rimu se je razširila novica, da bo škofovska sinoda že leta 1969. Tajnik sinode poljski škof Rubin je poslal predsednikom škofovskih konferenc posebno pismo, v katerem jih med drugim prosi, naj sporočijo imena priznanih teoloških strokovnjakov, ki naj bi postali člani mednarodne teološke komisije. Tako komisijo si je želela prva škofovska sinoda, ki je bila lani. Sv. oče je malo pred božičem potrdil novico o sklicanju sinode. Vršila naj bi se v prihodnjem oktobru.

Praznovanje božičnih skrivnosti

Božična skrivnost je spet povezala ljudi vseh narodnosti in slojev v čudovito enoto božjega ljudstva. Od severnega do južnega tečaja je odmevala svetonočna pesem v vseh jezikih sveta. Misli vseh pa so hitele v teh dneh tja daleč v bajne daljave vesolja, kjer so trije ameriški astronavti prav tako mislili na vse zemljane in jim poslali božična voščila. Nebo in zemlja sta bila združena v istih mislih in željah: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.

Edinstven je bil letošnji božič, ko so junaški astronavti kakor poslanci z zemlje pospeli do nikdar dosežene višine božjega prestola in položili pred ta prestol želje vseh ljudi in pričakovanja vseh narodov. Prodrli so do nikdar doseženih skrivnosti in se spet vrnili med nas na zemljo. V božični noči smo na poti k polnočnici strmeli v zvezdnato nebo in iskali tam bitja, ki so se borila za novo zmago v vesolju.

Misli so pohitele tudi k skupnemu očetu vseh ljudi, ki je v tisti uri bil med delavci velike jeklarne v Tarantu in sredi njihovega delovnega področja daroval polnočno mašo. Tej množici delavcev ogromne tovarne smo se v duhu pridružili tudi mi vsi in prisluhnili občutenim besedam svetega očeta.

MISLI SV. OČETA

»Nikar ne mislite — je dejal sv. oče —, da je Cerkev slepa za vaše potrebe ali gluha za vaše glasove. Že preden ste se vi zavedeli samih sebe in svojih potreb, vas je Cerkev branila in to dosti bolj kot si vi to predstavljate. Res Cerkev ne odobrava razrednega sovraštva in dejanj nasilja, zato pa odobrava vse zahteve, ki slonijo na pravičnosti. Pri tem ne gre le za gospodarsko pravičnost, za primerne plače, za materialno blaginjo, temveč za državljanske in socialne pravice. Ko opravljate svoje delo v teh ogromnih prostorih, ste v nekem smislu kot v cerkvi, saj imata delo in molitev skupen izvor, čeprav različen način izražanja. Če ste resnični ljudje in dovolj razumni, morete in morate biti verni tudi v teh dvoranah ter ljubiti, občudovati in razmišljati svoje trudapolno delo.«

Ob štirih zjutraj se je vrnil sv. oče v božični noči v Vatikan in takoj nato opravil v svoji kapeli drugo sv. mašo, pastirsko imenovano. Ob enajstih dopoldne pa je daroval tretjo, slovesno božično sv. mašo v baziliki sv. Petra, napolnjeni z verniki vsega sveta. Večno mesto se je kopalo v žarkih mehkega sredozemskega sonca, ko se je papež Pavel VI. prikazal na balkonu bazilike z namenom, da podeli običajni blagoslov mestu in svetu. Še prej pa je izrekel priložnostne besede o pomenu krščanskega božiča.

Učlovečenje božjega Sina je uveljavilo na svetu načelo vesoljnega bratstva. Od svete noči naprej pritiče vsakemu človeku spoštovanje in pozornost; od tedaj vlada načelo, da gre vsakomur, ki je ubog, nepomemben, trpeč ali betežen, pravica do pomoči; od Betlehema dalje ima vsak človek, ki ga muči na dnu duše obup zaradi splošne grešnosti, utemeljitev za svoje upanje. Zato božič ne sme biti le spomin na velik dogodek v preteklosti, ampak njega ponavljanje in obnavljanje, kajti Kristusovo rojstvo zahteva duhovno preroje-nje vseh. Očitno postaja, da je ves človeški napredek sam v sebi nezadosten in obsojen na propad, saj se vedno bolj širi duh oporekanja in nezaupanja tako do posameznika kot do družbe in njene civilizacije. Nasprotno pa božič odstranja to nezaupanje, saj je zgrajen na upanju v Kristusa.

BOŽIČ PO SVETU

V Vietnamu je bilo proglašeno božično premirje, ki pa je bilo s strani komunistov ponovno kršeno. Tudi v Biafri so zvezne čete zlasti z letalskimi napadi onečastile božični mir in prizadejale žrtve civilnemu prebivalstvu Ibo plemena, ki je v večini krščansko.

V Betlehemu so se božični obredi pod vodstvom latinskega patriarha msgr. Gorija iz Jeruzalema ter ob navzočnosti deset tisočev romarjev izvršili brez težav ali motenj. Izraelske oblasti so učinkovito poskrbele za splošno varnost in pazile, da ne bi prišlo do atentatov ali spopadov.

V Pragi je bil božični dan posvečen spominu padlih rojakov ob priliki sovjetske zasedbe dežele 21. avgusta lani. Ljudje so naravnost prekrili vznožje kipa sv. Venceslava s šopki in z venci. V vseh socialističnih državah vzhodne Evrope so božič obhajali kot prazični dan. Izjema sta bili le Sovjetska zveza in — Jugoslavija. Tako slovenski tisk kot radio in televizija so božič molče prešli. Prav na božični dan sta vneto zasedala slovenski parlament v Ljubljani in zvezni v Beogradu. Kljub temu uradnemu preziru verskih čustev pa so bile cerkve pri polnočni maši nabito polne. Ljudje so si napravili božično razpoloženje doma zlasti z božičnimi ploščami, ki so šle v promet kot nobeno drugo blago. Letos se je dosedanjima ploščama od Slovenskega okteta in Slovenskih madrigalistov pridružila še tretja brez dvoma lepo in dobro podana. Pesmi je pod vodstvom dirigenta stolnega cerkvenega zbora dr. Cudermana zelo kvalitetno in doživeto zapel Consortium musicum iz Ljubljane. Nova plošča obsega enajst pesmi naših priljubljenih skladateljev Riharja, Vavkna in Cveka in sicer v originalni obliki.

Dogodilo se je v božičnih dneh

Poseben pečat je dal letošnjim božičnim praznikom uspeli polet treh ameriških kozmonavtov proti luni. Od zemlje so se odtrgali v soboto, 21. decembra, dosegli luno 24. decembra, jo prav v sveti noči večkrat obkrožili in se v petek, 27. decembra po predvidenem programu srečno spustili v vode Tihega oceana. Tako so bili Frank Borman, James Lovell in William Anders prvi ljudje, ki so videli mesec od blizu. »Luna je bledosive umazane peščene barve, na kateri je videti kakor odtise stopinj.« Človeštvo je stopilo v novo obdobje svoje zgodovine, čeprav se mnogi sprašujejo, ali ne bi bilo pametneje 25.000 milijonov dolarjev, ki jih je Sev. Amerika vložila v vesoljske načrte, porabiti za zmanjšanje bede in olajšanje socialnih razmer na zemlji.

Vlada Maria Rumorja je prejela v ponedeljek, 23. decembra zaupnico v rimskem parlamentu. Od 600 navzočih poslancev jih je 351 glasovalo za vlado, dva južnotirolska poslanca sta se vzdržala, 247 glasov pa je bilo proti. Tako ima Italija spet levo-sredinsko vlado, ki naj bi čim bolj uresničila številne težnje in zahteve dostikrat nezadovoljnega prebivalstva.

Do nevarne zaostritve položaja je prišlo na Bližnjem Vzhodu. V četrtek, 26. decembra sta dva palestinska Arabca, člana Ljudske fronte za osvoboditev Palestine, z bombami in brzostrelkami napadla na atenskem letališču izraelsko potniško letalo ter ubila enega od potnikov. Samo vodstvo fronte je nato objavilo sporočilo, da sta atentatorja prišla v Atene iz Beyruta v Libanonu in da sta pripadala libanonskemu oddelku organizacije. Ta izjava je služila izraelski vladi, ki se očividno opira na starozavezno načelo »oko za oko, zob za zob« za odločitev, da kaznuje libanonske oblasti. V soboto na noč so se nenadoma pojavili z morske strani nad Beyrutom izraelski helikopterji, z bombami poškodovali pristajalno stezo na letališču ter uničili na tleh kar 13 libanonskih letal. Libanonska država ima zaradi napada 50 milijonov dolarjev škode.

Po enajstih mesecih ujetništva je bilo 23. decembra spuščenih na svobodo 82 članov severnoameriške opazovalne ladje »Pueblo«, ki so jo 23. januarja 1968 zajeli Severni Korejci pod obtožbo, da je opravljala vohunsko službo v korejskih vodah. Predstavniki ZDA so morali podpisati izjavo, da so res vohunili, ki so jo pa, komaj so bili mornarji na varnem, spet preklicali. Ladja pa je ostala kot vojni plen v korejskih rokah.

Prav za praznike so izbruhnili nemiri v mestu Tetovu blizu albansko-jugoslovanske meje. To mesto spada sicer pod Makedonijo, a živijo v njem v glavnem Šiptarji, tj. Albanci. Demonstranti, v glavnem študentje, so zahtevali, naj pride Tetovo pod pokrajino Kosovo, kjer so Albanci v večini. Demonstranti, več sto po številu, so vzklikali zoper Jugoslavijo, razobesili albansko zastavo ter opustošili več trgovin in delavnic. Tudi avtomobilom niso prizanašali. Pri tem je bilo ranjenih več oseb, med njimi tudi štirje miličniki.

V Zapadnem Berlinu je skupina levičarskih študentov protestirala zoper božične obrede in motila polnočne sv. maše. V eni izmed berlinskih cerkva je pet demonstrantov vrglo na tla velik Kristusov kip. Tudi v Milanu je okrog dvesto mladincev skušalo »oporekati« polnočnico v stolnici, a jih je policija zadržala v primerni razdalji.

Slovenija - samostojna cerkvena pokrajina

Apostolski delegat v Beogradu msgr. Cagna je sporočil 2. decembra 1968 ljubljanskemu nadškofu dr. Pogačniku, da je Sv. sedež potrdil enoglasni predlog jugoslovanske škofovske konference, sprejet na plenarni seji dne 22. septembra 1966, in ustanovil slovensko cerkveno pokrajino z metropolitskim sedežem v Ljubljani in s sufragansko škofijo Maribor. Bogu v zahvalo za ta za slovenski narod zelo pomemben dogodek se je na dan pred novim letom po vseh cerkvah in podružnicah, kjer je to dovoljeno in mogoče, slovesno pritrkovalo.

Nova slovenska metropolija pomeni, da se bodo slovenski škofje v bodoče lahko zbirali na lastne konference. Žal ostaja še vedno odprto vprašanje apostolske administrature za Slovensko Primorje s sedežem v Kopru. Sv. sedež odlaša z dokončno odločitvijo, očividno iz političnih nagibov, češ da še ni rešeno vprašanje cone B Tržaškega ozemlja. Nekaj podobnega se dogaja tudi z bivšimi nemškimi škofijami v Sleziji, ki imajo sedaj čisto poljski značaj in so pod Poljsko že 23 let, pa jim Vatikan še vedno noče imenovati rednih škofov.

Sodobni pomen božičnih praznikov

Če »je Bog umrl«, kakor marsikdo zatrjuje, kako se more potemtakem spet roditi? Drži, božič se ponavlja vsako leto in tako smo mi ljudje vedno znova pozvani, da zavzamemo stališče do njega. Toda to postaja zmeraj težavnejše. Skušamo ga prekriti s kričečim, skorajda pustno našemljenim krašenjem naših domov, pa zraven doživljamo nemirni občutek, da smo zavrgli nekaj čudovitega, kar bi nas lahko neizmerno notranje osrečilo, če bi se bili potrudili to srečo, ki nam vendar pripada, doživeti.

BOŽIČ JE VELIKA SKRIVNOST

Božič ni običajni družinski praznik, na katerega nas je bila navadila čustvena retorika preteklosti; tudi ni samo dan, ko je tudi božji Sin postal otrok v veselje naših malčkov in v zadovoljstvo nas vseh. Božič je vse več: je dar nebeškega Očeta človeškemu rodu, je velika skrivnost, ko se Bog rodi kot človek.

Vsi vemo iz katekizma, da je Bog od vekomaj in da je povsod pričujoč, saj »se v njem gibljemo, živimo in smo«. To je vedel že prvi človek Adam, saj je Boga spoznal kot najvišje bitje, kot tistega, ki deli dobrote in pripravlja najvišje veselje v nebesih. Toda po njegovem padcu v raju so njegovi potomci v Bogu gledali ne več samo bitje, ki obstaja, temveč tudi bitje, ki naj bi nekega dne kot človek prišlo na svet in živelo med ljudmi, kot so to bili napovedali preroki.

Kolikokrat je v teku stoletij človek, kateri se je bil prebijal skozi vojne, preizkušnje vseh vrst in neobrzdano življenje, hotel dokazati sebi in drugim, da je uničil Boga, ali pa si ga je skušal prilagoditi svojemu okusu in ga izoblikovati v osebnega malika, ki naj bi le molčal k njegovim strastem in odobraval njegove zablode. Menil je, da se more pred Bogom skriti ali ga ukaniti, toda vedno znova se je dvignil glas preroka, ki je na ves glas oznanjal rojakom, da se bo Bog kot odrešenik rodil iz ljubezni do nas, ne kot neizprosni stari Bog, marveč kot Bog-človek, ki nosi svoj križ, omaguje pod njim in kliče k Očetu za pomoč: »Naj gre ta kelih mimo mene« in »Moj Bog, zakaj si me zapustil?«. To je Bog, ki je zavit v vrtinec človeških slabosti in ki zato zajema v svojih skrivnostnih globinah vsega in vsakega človeka, podoživljajoč njegove probleme.

Zato pa božič, kot nam ga zadnje čase vsiljujejo razne revije, modne trgovine in jestvinski obrati ne pripada več ne Kristusu ne njegovi Cerkvi in tudi ne notranjemu svetu vsakogar izmed nas. To je božič industrije, tehnike, trgovskih interesov, prilagoditve duhu tega sveta in materialistične miselnosti.

BOŽIČ NI SAMO POEZIJA

Kljub mehkodonečim pesmim, bleščečemu okrasju in bogatemu obdarovanju pa skriva božič v sebi poleg poezije zelo mnogo ali celo predvsem globoko tragedijo vseh prizadetih, ki so bili nosilci božičnih dogodkov.

Sv. Jožef, ki ga je v zvezi s svojo ženo Marijo najprej mučil strašen dvom, potem pa brezbrižnost sorojakov do njegove stiske, ni nikdar učakal trenutka, ko naj bi njegov varovanec proglasil novo kraljestvo Boga na zemlji. Pastirji, priče betlehemske noči, so trideset let zaman čakali, da javno nastopi novorojeni Mesija. Premnogi od njih so pomrli, preden je začel Jezus, ki so ga imeli za tesarjevega sina, javno učiti. Otroci iz Betlehema, Jezusovi sovrstniki, so nehote in nezavedno postali mučenci zaradi novega Kralja, ki se ga je Herod zbal. Sam novorojeni Jezus je od samega začetka okusil vse bridkosti človeške revščine: na svet je prišel v mrzli in vlažni votlini, prestati je moral vse težave begunstva, bil je preganjan kot divja zver že v rani mladosti. Že ob rojstvu je bilo določeno, da bo na griču sredi Jeruzalema razpet na les križa dokončal svojo službo učenika in preroka. Ob njem naj bi tragiko njegovega poslanstva doživljala njegova Mati. Vse življenje naj bi verovala »nemogoče« stvari in zaupala sinu, nad katerim se bodo premnogi pohujšali.

BOŽIČU JE TREBA DATI DRUGO VSEBINO

Sodobni božič ima sicer še vedno izraz tistega tradicionalnega praznovanja, ko se ljudje predajajo uživanju tople družinske domačnosti, toda vedno bolj prihaja do izraza silni kontrast, katerega istočasno ustvarjajo brezštevilni siromaki, ki jim je sedanji način obhajanja božičnih praznikov postal pravo pohujšanje. Tudi ateisti z našim božičem ne morejo biti zadovoljni, saj je ideja Boga, ki naj se daruje, bila žrtvovana ideji človeka, ki naj si te dni privošči vse, kar mu srce poželi. To, kar si danes ljudje na splošno od božiča žele, ni telesna nasičenost, temveč ponovno razodetje Boga, kateri se med nami rodi kot nosilec neizčrpnih problemov, ki ga mučijo iste težave kot slehernega od nas, ki hodi z nami po isti trpki poti ter se skupno z nami bori za ljubezen in razumevanje do sočloveka, do vseh ljudi. To je Bog iz Visoke pesmi, kateri podira mogočneže ter povišuje nizke in ga oznanja ne zbor prerokov, temveč neznatna delavčeva žena v pričakovanju, ki se utrujena pomika po cestah Palestine, da bo zaupala svojo veliko skrivnost drugi ženi, svoji sorodnici.

Preko in mimo vsega zunanjega hrupa ter bleska tudi človek, ki preko leta duši v sebi glas Boga, v božičnih dneh vendarle občuti, da pomeni rojstvo Boga zanj ljubezen in upanje, da je ta učlovečeni Bog podoben njemu samemu, da je dejansko »sin človekov« in ob tem občutku ga preblisne spoznanje, da ni prav nobeno junačenje, ampak le podel in sramoten zločin, če ga skuša zatreti v sebi.

Iz revije »Rocca«

Na praznik sv. Treh kraljev,
6. januarja ob 15. uri
bo v goriški stolnici tradicionalna

božičnica

Sodelovali bodo domači zbori, med njimi tudi združeni otroški zbori.

Obmejno srečanje v Ljubljani

Na lanskem srečanju obmejnih občin — Gorica, Nova Gorica, Ljubljana, Celovec — ki se je meseca januarja vršilo v našem mestu je bilo sklenjeno, da se bo naslednje odigralo v slovenski prestolnici.

Prejšnji petek je odšla iz Gorice proti Ljubljani delegacija mestne občinske uprave, ki jo je vodil župan Martina. V njej so bili poleg odbornikov Agatija in Bratine še svetovalci dr. Cian, Chiozza, dr. Bratuš, dr. Sanzin in Piani. Goriško delegacijo so spremljali še zastopniki krajevnega tiska. Delegacijo iz Nove Gorice je vodil predsednik občinske skupščine Vižintin, v njej pa je bil med ostalimi tudi član Izvršnega svèta dr. Štrukelj. Celovško delegacijo je vodil podžupan Flucher.

V Ljubljani se je vršila osrednja svečanost na magistratu, kjer je vse goste pozdravil predsednik mestnega svèta inž. Miha Košak, ki je izrazil zadovoljstvo nad ponovnim srečanjem štirih županov v duhu prijateljskega sodelovanja in medsebojnega razumevanja. Za njim so govorili še ostali trije župani. Goriški župan Martina je v svojih izvajanjih prikazal nepomembnost razdorov v svetu zlasti v luči naše majhnosti, ki se kaže v vedno večjih uspehih zadnjega vesoljskega prodiranja ter izrazil željo po nujni povezavi vseh narodov za lepšo bodočnost sveta. Predsednik novogoriške občine pa je med drugim spomnil na potrebe slovenske manjšine v Italiji in zaželel še nadaljnjih ukrepov v njeno korist.

Po slovesnosti, ki jo je posnela tudi ljubljanska televizija, je sledil prijateljski cocktail in razgovor v klubskih dvoranah ljubljanskega magistrata. Gostom na čast so nato prireditelji nudili visoko umetniški koncert Slovenskega okteta, ki je nastopil ob lepo okrašenem božičnem drevescu v banketni dvorani. Zapel je skladbe od Gallusa do najlepših slovenskih narodnih pesmi, mimo tega pa še nekaj znanih tujih skladb. Za zaključek prijetnega srečanja je sledila slavnostna večerja v hotelu »Lev«, kjer je ob koncu ljubljanski župan inž. Košak nazdravil vsem zbranim ter občanom štirih občin in jim zaželel obilo uspehov v novem letu.

Zadnje srečanje v Ljubljani je potrdilo prijateljske vezi med slovenskim, italijanskim in avstrijskim obmejnim prebivalstvom. Upamo, da bomo ob prihodnjem srečanju v Celovcu lahko ugotovili še večje dosežke v okviru tega sodelovanja, tudi na področju narodnih manjšin samih.

Spectator

Z GORIŠKEGA

Redovnica v bolnišnici ne trpi slovenščine

V goriški glavni bolnišnici se dogaja, da neka redovnica ne trpi slovenščine, stavi opazke, kadar sliši bolnike govoriti po slovensko in celo žali naš jezik z besedami: »Che brutta lingua parlate«.

Zaradi tega je občinski svetovalec dr. Sfiligoj pismeno prosil župana, naj od uprave bolnišnice doseže, da nestrpno redovnico opozorijo, naj ravna disciplinirano, naj spoštuje jezik slovenskih bolnikov in naj ne žali bližnjega.

Cankarjeve proslave na Goriškem

Poleg proslave 50-letnice Cankarjeve smrti v Pevmi, o kateri smo že poročali, so bile podobne proslave še 12. decembra v okviru SKAD-a v Katoliškem domu v Gorici, 17. decembra v Štandrežu v farni dvorani in v Števerjanu 19. decembra 1968 v priredbi SKPD »Fr. B. Sedej«. Povsod je imel najprej prof. Rado Bednarik predavanje o velikem pisatelju, člani dramske šole Zveze slovenske katoliške prosvete iz Gorice pod vodstvom Aleksija Pregarca so pa izvajali odlomke iz Cankarjevih satiričnih del.

Doberdob

Uporaba časa in sicer prostega časa, je bil naslov predavanja za fante, ki ga je imel pred prazniki prof. Ivo Bolčina. Poleg zdravega razvedrila, športa in kulturnega udejstvovanja je še lepše in bogatejše izrabljen tisti čas, ki ga posvetimo za dobro delo v korist domačim, revnim ter ponesrečenim. Veselje, ki navda človeka po takem dobrem delu je večje od vsakega drugega zadovoljstva. To je predavatelj potrdil z vrsto zgledov iz življenja. Gospodu profesorju iskrena zahvala in še na svidenje.

Božična šolska prireditev 23. decembra v šolski telovadnici je odkrila zanimanje in marljivost učiteljstva ter šolskih otrok, ki so dobro pripravljeni nastopili s številnimi recitacijami, petjem in božičnimi prizorčki. Za zaključek je občinska uprava razdelila še tradicionalne zavojčke s slaščicami. Vsem čestitamo in se zahvaljujemo, želeč jim srečno novo leto 1969.

Neprijeten obisk v sami sveti noči. Med polnočnico so neznanci razbili dvojno okno dvorane ob glavni cesti, s silo odprli notranja vrata dvorane, nato še vrata pisarne in se jezni nad neuspehom vrgli nad predale ter omare v kuhinji in spalnici: vse so razbrskali in premetali, da je izgledalo kot v hlevu v upanju, da najdejo številne stotisočake. Zlikovci so seveda iskali zaman, ker tudi domači župnik že dolgo »zaman« išče denar, ki ga tako nujno rabi za novo dvorano. V spomin na grdo dejanje so pa le nekaj odnesli: staro uro budilko, ki komaj teče; verjetno so imeli pred očmi Cankarjevo staro stensko uro, ko je že 50-letnica njegove smrti. Ker verjetno čitajo ta članek tudi »neznani svetonočni obiskovalci«, jim voščimo za novo leto, da bi denar res dobili, a le če si ga bodo s poštenim delom zaslužili; potem si bodo še božji blagoslov naklonili!

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Smrt dr. Engelberta Besednjaka

Po dolgi bolezni je umrl 21. decembra v Trstu v starosti 74 let dr. Engelbert Besednjak, slovenski politik in publicist. Rojen v Gorici je istotam obiskoval gimnazijo, na Dunaju pa je leta 1920 doktoriral iz prava. Isto leto je v decembru prišel v Trst, kjer je postal glavni urednik slovenskega dnevnika »Edinost«. Zatem je prišel v Gorico in prevzel uredništvo tednika »Goriška Straža« ter se začel politično udejstvovati. Postal je odbornik deželnega zbora v Gorici, leta 1924 pa je bil izvoljen za poslanca v rimski parlament kot predstavnik Goriške, kjer je odločno branil pravice Slovencev pod Italijo. Po razpustu demokratičnega parlamenta se je leta 1928 umaknil v tujino ter bil na Dunaju nekaj časa predsednik Zveze časnikarjev narodnih manjšin. Drugo svetovno vojno je preživel v Beogradu, po vojni pa se je vrnil v Trst in se znova začel politično udejstvovati v okviru slovenske krščansko-socialne zveze. Istočasno je ponovno začel izdajati še tednik »Novi list« in ostal njegov odgovorni urednik do smrti.

Dne 23. decembra so ga pokopali na mirenskem pokopališču pri Gorici. Pogrebne obrede je ob navzočnosti šestih duhovnikov opravil pevmski župnik Anton Rutar, katerega je vezalo na pokojnika staro in iskreno prijateljstvo. Na grobu se je od zaslužnega Slovenca poslovilo več govornikov: deželni odbornik Slovenske skupnosti dr. Drago Štoka, ravnatelj semenišča v Vipavi Anton Požar, Gorazd Vesel kot predsednik Slovenske kulturno gospodarske zveze, Ludvik Zorzut kot pokojnikov sošolec, Franc Gorkič pa v imenu Kluba starih goriških srednješolcev.

Koncert Slovenskih madrigalistov

Za uvod v pravo božično vzdušje so letos poskrbeli Slovenski madrigalisti iz Ljubljane, ki so na vabilo Zveze slovenske katoliške prosvete v nedeljo pred božičem nastopili v goriški stolnici. Za svoj nastop so izbrali nekaj najlepših slovenskih »klasičnih« božičnih skladb, ki so jih tudi posneli lani na plošči. Koncert je lepo uspel; kljub predpraznično pripravam se ga je udeležilo precej številno občinstvo.

Na sporedu božičnega koncerta so bili v glavnem starejši avtorji: Rihar, Cvek, Vavken, Štolcer, Belar, Hribar, poleg teh pa še Sattner in Ačko ter od novejših Merkù. Čista poezija diha iz skrivnostne »Na polnoči grede«, ljudska duša pa se razodeva v preprostih »Glej zvezdice božje« in »Slava Bogu na višavah«. Elementi ljudske glasbe in težnje po umetniški zgradnji romantičnega vpliva se kažejo zlasti v skladbah »Zveličar nam se je rodil«, »Raduj človek moj« in »Zveličar nam je rojen zdaj« in »Prisvetil je veseli dan«. Jasno je, da na božičnem koncertu ne more manjkati »Sveta noč«, zlasti letos, ko obhajamo 150-letnico njenega nastanka. Kot novost koncerta smo slišali tri ljudske iz Beneške Slovenije, ki jih je priredil tržaški skladatelj Pavel Merkù in jim seveda vlil tudi precej osebno noto. Zlasti prva, »Ta dan je vsega veselja« je mogoče najbolj posrečena tako v harmonizaciji kot v orgelski spremljavi. Sledili sta še »Na zapoved je prišla« ter »Kaj se vam zdi«. Kot »klasična« slovenska božična »Rajske strune« s svojo mistiko zajame poslušalce, tako mogočno odmeva »Angelsko petje« ali nežno in mehko zvenita »Počivaj, milo Detece« in »Noč božična«.

Zbor Slovenskih madrigalistov je mojstrsko vodil prof. Janez Bolè, pri orglah pa je spremljal prof. Uroš Lajovic. Slovenski madrigalisti so zopet pokazali visoko stopnjo pevske kulture, zlitost in smisel za religiozno podajanje. Posamezne pesmi je vezala orgelska improvizacija, zelo posrečena, čeprav včasih morda preveč barvita. Dirigent je zelo dozirano interpretiral posamezne skladbe, jim vdahnil obilo božične topline in umerjenosti, zlasti v zelo občuteni izvedbi »Svete noči«.

Ves koncert je snemala tržaška radijska postaja in ga nato oddajala na sveti večer.

a. b.

S TRŽAŠKEGA

Seja ožjega odbora Slovenskega ljudskega gibanja

19. decembra je bila seja ožjega odbora SLG, ki jo je vodil organizacijski tajnik Franc Mljač. Ves čas je bil prisoten tudi deželni svetovalec dr. Drago Štoka. Odborniki so razpravljali o najaktualnejših političnih problemih. Posebno pažnjo pa so posvetili pogajanjem, ki jih vodi Slovenska skupnost s strankami leve sredine. Na dnevnem redu je bilo še mnogo drugih točk. Sklenjeno je bilo, da bo sklican sredi januarja širši odbor SLG. O posameznih organizacijskih problemih so odborniki bili mnenja, da bo treba sklicati posebno sejo.

Srečanje somišljenikov liste Slovenske skupnosti v Borštu

19. decembra pravkar minulega leta 1968 so se v Borštu sestali ožji somišljeniki, kandidati in drugi sodelavci liste Slovenske skupnosti v dolinski občini, da si izmenjajo misli o trenutnem političnem položaju na Tržaškem ter o aktualnih krajevnih problemih. Srečanja so se udeležili poleg občinskih svetovalcev še pokrajinski odbornik Rudolf ter tajnik Slovenske skupnosti Štoka, ki so poročali o delovanju v upravnih organih, v katere so bili izvoljeni.

Številni prisotni so z zanimanjem sledili obravnavanim vprašanjem iz življenja slovenske manjšine (obisk delegacije Slovenske skupnosti pri vladi republike Slovenije, nastop krize v pokrajinskem svetu, položaj v dolinski občini ter zadržanje deželne vlade do Slovencev). S svojimi posegi v razpravo so navzoči pokazali, da znajo zrelo presojati probleme, s katerimi se spričo današnjih razmer mora soočiti slovenska narodna manjšina tako v splošnem kot v krajevnem merilu.

Omenjeno srečanje je pokazalo, da so takšni stiki z našimi ljudmi nadvse koristni, v zadoščenje in spodbudo vsem, ki politično delujejo. Naši ljudje se namreč dobro zavedajo težav, ki so povezane s političnim delom med slovensko manjšino, zato odgovornim ljudem tudi zaupajo. Zavedajo se tudi namreč, da politika v korist narodne manjšine v drugorodni državi ni istovetna s strogo strankarsko politiko, ampak mora izkoristiti vse prilike, da se kot manjšina ohranimo in seveda razvijamo.

Podjetni misijonar

Misijonar Godart, ki deluje v Srednji Afriki, je prišel na izvirno misel, da bi dobil potrebna sredstva za svoje delo. Prijateljem in dobrotnikom je začel pošiljati lepe afriške metulje. Za to so zvedeli njih zbiratelji. Prošenj za metulje je bilo vedno več. Misijonar je našel dobre pomočnike v afriških dijakih, ki jih je izučil, kako je treba pripraviti metulje. Tako je pomagal dijakom do primernega zaslužka in še je lahko zgradil enajst kapel.

Kriza tržaške pokrajinske uprave

Tržaška pokrajinska uprava je v krizi. V pokrajinskem svetu imata večina in manjšina po 12 glasov. Letošnji proračun je bil izglasovan zaradi odsotnosti misovskega svetovalca Strudhoffa, ki je bolan, ni pa bilo izglasovano posojilo, ki ga potrebuje pokrajinski odbor in zato je nastala kriza, ki je potem dovedla 21. decembra do odstopa odbora. Sklep so svetovalci sprejeli soglasno. Sledila bo komisarska uprava, nato pa bodo razpisane nove volitve, ki bodo verjetno istočasno z volitvami v okoliških občinah letošnjo jesen.

Kakor znano, je v pokrajinskem svetu zastopal Slovensko skupnost Saša Rudolf, ki je bil odbornik za kmetijstvo in ribolov. Rudolf je prvi Slovenec, ki je bil član pokrajinskega odbora na podlagi sporazuma med Slovensko skupnostjo in ostalima strankama leve sredine, ki imata zastopnike v pokrajinskem svetu.

Tajništvo Slovenske skupnosti je izjavilo, da ne more sprejeti odobritve proračuna zaradi odsotnosti svetovalca Socialnega gibanja (MSI), ki se je večkrat ostro zaganjalo v Slovence. Isto stališče sta zavzeli ostali večinski stranki.

Če bi hoteli narediti kratek obračun, je treba reči, da so bile v glavnem izpolnjene točke, o katerih se je sporazumela Slovenska skupnost. Upoštevati pa je treba, da bi moral pokrajinski odbor delovati še tri leta in da je bil sporazum sklenjen za pet let. Saša Rudolf je svojo nalogo dobro in vestno izpolnjeval in mu je za njegovo delo treba izreči priznanje. Dalje je treba pripomniti, da večinske stranke še niso rešile številnih načelnih vprašanj slovenske narodne manjšine, a to presega upravno-politično pristojnost pokrajinske uprave.

RUDOLFOV GOVOR

Iz Rudolfovega govora med proračunsko razpravo bomo dobili precej jasno sliko o položaju.

Za Slovence je najbolj pereče vprašanje razlaščevanje. Slovenska skupnost je prepričana, da širjenje industrijskega pristanišča povzroča veliko gospodarsko škodo prebivalstvu dolinske občine in ima nepopravljive posledice za vse slovensko narodno manjšino. Rudolf je ugotovil, da so bila za razširitev industrijskega pristanišča in razlaščevanje vse stranke, večinske in opozicijske. Nihče se ni postavil na stran prizadetih, ki so vsi Slovenci. Le Slovenska skupnost jih je branila, a sama je bila v tem boju prešibka. Rudolf je ugotovil, da komunisti nimajo pokazati nobenega uspeha v korist Slovencev, nato pa je povedal, katere točke sporazuma so bile izpolnjene in katere ne.

1. Urad za stike z javnostjo. Odbor je sprejel sklep, da bo ta urad ojačil z vključitvijo uslužbencev, ki popolnoma obvladajo slovenščino. Ta sklep je zdaj v proučitvi pri deželnem nadzornem odboru v Vidmu. — 2. »Pokrajinski vestnik« ne izhaja v slovenščini, ker še ni začel izhajati v italijanščini. — 3. Isto velja za postavitev pokrajinskih oglasnih desk, ki jih še ni in zato seveda na njih ni oglasov v nobenem jeziku. — 4. Uresničena naj bi bila točka, da bo pokrajinska uprava prirejala pogoste sestanke z župani. Na teh sestankih je prišla pobuda za Kraški muzej v bližini Kraške hiše, katero so postavili zasebniki in za študijsko komisijo o vprašanjih Krasa, v kateri bodo poleg tržaških slovenskih izvedencev tudi izvedenci ljubljanske univerze. Pokrajinska uprava je dalje vzela v svoje breme finančne stroške, ki jih nalaga občinam zakon o turističnih cestah. Brez te obveznosti bi male občine ne mogle graditi važnih turističnih cest. — 5. Uresničen je bil velik del načrta za pokrajinska cestna dela in to zvečine v slovenskih krajih. — 6. Na pokrajinskih cestah v devinsko-nabrežinski občini je bilo že postavljenih okrog deset dvojezičnih napisov, manjkata pa slovenski besedi »meja« in »Trst«. — 7. Pokrajinski odbor je nastavil štiri asistente na znanstvenem liceju s slovenskim učnim jezikom. Manjka še natečaj za skladiščnika in šolskega slugo na slovenski trgovski akademiji. — 8. V pripravi je pravilnik, ki bo jamčil, da bo nastavljeno osebje moralo poleg italijanščine obvladati tudi slovenščino zlasti tam, kjer ima opravka s Slovenci. Paziti bo treba, da bo pravilnik izrecno vseboval ta pogoj.

Pokrajinska uprava je torej v okviru svoje pristojnosti v glavnem spoštovala sprejete obveznosti, zlasti če upoštevamo, da bi morala delovati še več let za izvedbo celotnega programa. Odprta pa so skoro še vsa osnovna vprašanja glede narodnega, socialnega, gospodarskega in kulturnega razvoja slovenske narodne manjšine, ki res ne spadajo v pristojnost pokrajinske uprave, a jih je treba čimprej rešiti.

—j —n

Repentabrski šolski patronat

Vse naše časopisje in vsa naša javnost sta ogorčeno protestirala, ko je v lanskem šolskem letu repentabrski šolski patronat uvedel tako imenovani utrakvistični pošolski pouk za repentabrske osnovnošolske otroke. Učni jezik za slovensko šolstvo je in mora ostati slovenski. Vsaka sprememba v tem smislu je proti duhu slovenske šole.

Predstavnikom slovenske javnosti je bilo takrat rečeno, da je odbor suveren v svojih odločitvah. Širša slovenska javnost pa je kar ostrmela, ko je zvedela, kako je sestavljen odbor šolskega patronata. Nihče ni niti najmanj podvomil v osebno poštenost posameznih odbornikov, toda ali je mogoče, da ne vodijo šolskega patronata v slovenski kraški občini, kjer velika večina šoloobveznih otrok obiskuje slovensko šolo, Slovenci?

Z letošnjim šolskim letom je vsem članom patronata zapadel mandat in zato je bil patronat obnovljen. Posamezne ustanove so imenovale svoje zastopnike. Pri teh imenovanjih pa ni šlo vse tako, kot bi moralo iti. Šolski skrbnik ima pravico imenovati v take ustanove predstavnika šolske oblasti. Čudimo se, da je bil imenovan tudi tokrat italijanski didaktični ravnatelj in ne slovenski. Saj obiskuje vendar tudi letos velika večina šoloobveznih otrok v repentabrski občini slovensko šolo. Mar slovenski didaktični ravnatelji ne vzbujajo šolskemu skrbništvu dovolj zaupanja?

Kljub temu pa lahko z zadovoljstvom ugotovimo, da je bil letos izvoljen za predsednika patronata Slovenec, duhovnik Viljem Žerjal in prav tako sestavljajo odbor Slovenci. Najbolj pa pride v stik z občani tajnik patronata, ki tudi sicer vodi vse tekoče posle ter organizira in izvede razne pobude. Zvedeli smo, da so člani patronata pri glasovanju za tajnika oddali 4 glasove za slovenskega učitelja Bitežnika, 4 pa za italijansko učiteljico Fortunovo (prav tisto, ki je lani vpeljala naravnost nemogoči utrakvistični pošolski pouk). Ker pa zakon določa, da ima v takih primerih odločujočo besedo predsednik patronata, z drugimi besedami povedano, da predsednik razpolaga z dvema glasovoma, in ker se je predsednik patronata jasno in nedvoumno izrekel za slovenskega učitelja, je torej položaj povsem jasen: za tajnika je bil izvoljen slovenski učitelj. Izid glasovanja je bil nato sporočen šolskemu skrbniku. Odgovor je prišel nekaj dni pred božičem. Toda proti vsakemu pričakovanju in ne vemo po kakšnih kombinacijah je šolski skrbnik imenoval za tajnico — učiteljico Fortunovo!

Vsa slovenska javnost bi morala kot en mož odločno nastopiti in se poslužiti vseh sredstev, da take in podobne nakane in krivice prepreči in zatre v kali. Upamo, da bodo politične organizacije, Sindikat slovenske šole, odbor šolskega patronata sam in vsa slovenska javnost nastopili in enkrat za vselej povedali tudi oblastem, kar jim gre. Saj gre v bistvu za nič manj hud primer, kot se je dogodil pred kratkim slovenski farmacevtki dr. Kacinovi na Občinah.

Openski Slovenci dr. Metki Kacinovi

Občine, za božič 1968

Spoštovana gospa doktorica!

Dovolite, da se Vam zavedni Slovenci z Občin — in morda z nami vsi tržaški Slovenci — zahvalimo za zgled ponosne neustrašenosti, s katero ste se uprli rasistični zahtevi, da v domači lekarni ne govorite s slovenskimi odjemalci v slovenščini.

Kakor je iz te zahteve spregovorila moralna in umska manjvrednost, tako je iz Vašega nastopa še enkrat spregovoril dostojanstven ponos Slovenca, ki hoče ob spoštovanju vseh Slovenec ostati.

V perfektni italijanščini ste enojezičnemu sogovorniku odvrnili, da Vas lahko odpusti, a da Vam ne more prepovedati govoriti v materinem jeziku.

Odveč je podčrtati, na kateri strani sta v tistem hipu stali v openski lekarni tako kultura kakor civilizacija: kdo je bil Evropejec in kdo je bil barbar.

Da nam je ta zgled prišel od človeka mladega slovenskega rodu, nam je poleg vsega drugega v jamstvo, da tržaški Slovenci smemo gledati naprej polni vere v bodočnost.

Vaš zgled je v enem mahu razpihal grmado pepela nad tlečo žerjavico: bil je poziv na vse tiste polovičarske slovenske vesti, ki še ne znajo ceniti dovolj tega, kar je stalo tržaške Slovence divjanje črnih srajc, požig naših narodnih domov, teroristične procese, krematorij in tisoče mrtvih.

Gospa doktorica, hvala!

Openski Slovenci

VII. zasedanje SKGZ

Sredi decembra je bilo VII. zasedanje glavnega svèta Slovenske kulturno gospodarske zveze. Na njem sta podala glavni poročili predsednik Boris Race in tajnik Bogo Samsa. V diskusijo pa je poseglo več delegatov. Zasedanju so prisostvovali predstavniki nekaterih strank in več gostov. Slovensko skupnost je zastopal deželni svetovalec dr. Štoka. Izvoljen je bil nov zelo številen izvršni odbor in novo predsedstvo, ki mu načeluje Gorazd Vesel iz Gorice.

95-letnica rojstva Lucije Mljač

Pred kratkim je godovala in slavila 95. rojstni dan gospa Lucija Mljač od Sv. Ivana. Številnim čestitkam se pridružuje tudi Katoliški glas in noni Luciji želi, da bi dočakala še veliko takih praznovanj, zdrava in vesela, kot je sedaj.

»Gallusova značka« Josipu Sancinu-Šarneku

Josip Sancin-Šarnek iz Doline je prejel kot prvi Slovenec zlato »Gallusovo značko«, ki jo je pred kratkim ustanovil republiški svet Zveze kulturno-prosvetnih organizacij Slovenije. Visoko priznanje je Josip Sancin prejel, ker že petdeset let nepretrgoma poje v zboru.

Sprejem Slovenske skupnosti

Na Štefanovo je Svèt Slovenske skupnosti priredil v svojih prostorih sprejem, ki so se ga udeležili številni člani, podporniki in simpatizerji. V prijateljskem vzdušju so se tako srečali in se pogovorili med seboj zavedni Slovenci od Štivana do Miljskih hribov. Priložnostni nagovor je imel deželni svetovalec dr. D. Štoka.

Na rob nekim poročilom

Pokrajinski svetovalec SDZ prof. Kranner nam je poslal v objavo naslednje pismo, ki ga objavljamo, da pomagamo resnici na dan. (Ured.)

Neki slovenski dnevnik je že večkrat napačno poročal o mojih nastopih v pokrajinskem svetu, nekatere nastope je zamolčal. Včasih je članke podpisal Marko Waltritsch, pokrajinski odbornik, izvoljen na listi italijanske socialistične stranke. Tudi po zadnji pokrajinski seji, ki se je vršila dne 14. dec. popoldne, je isti časopis spet prinesel dve poročili in dva napada name, ki ne odgovarjata resnici.

Povedati je treba, da na zadnji seji ni bilo običajnega urednika tistega lista in je torej poročilo verjetno sestavil nekdo od svetovalcev oziroma odbornikov, ki zna slovensko, ker drugače bi ga ne mogel napisati po slovensko..

V nedeljski številki dne 15. dec. je bil priobčen članek »S sinočnje seje pokrajinskega svèta«. Ko govori o dr. Basagli, ravnatelju umobolnice, in o njegovi prošnji za začasni dopust ter o vprašanju njegovega namestnika, trdi pisec, da »je desnica, tako italijanska kot slovenska, temu nasprotovala«. Pustimo ob strani vprašanje, kdo je levica in kdo je desnica. Dejstvo je le, da je resnica drugačna!

Ker je med svetovalci samo eden Slovenec — to sem jaz (drugi Slovenec, Marko Waltritsch, je odbornik) je očividno, da gre zame. Poročilo je zlonamerno neresnično ali pa vsaj namenoma nepopolno. Prošnja dr. Basaglie za začasen dopust se je obravnavala na tajni seji. Pri tisti točki dnevnega reda jaz sploh nisem bil navzoč, ker sem že prej odšel proč! Če pa nekdo ni navzoč, ne more glasovati ne »za« ne »proti«!

V torkovi številki dne 17. dec. je priobčeno nadaljevanje poročila o pokrajinski seji. Isti »poročevalec« (ki je vedno ista oseba!), me je seveda spet napadel oziroma spet napačno poročal. V poročilu trdi, da sem prekinil z nekim medklicem svetovalca PSIUP-a Poletta in da sem »isto stališče ponovil še na sestanku odbornikov skupin, ko so sestavljali skupno resolucijo (o dogodkih v Avoli).«

Spet je resnica malo drugačna! Svetovalca Poletta je namreč najprej prekinil svetovalec PSU Tacchinardi, ko je Poletto v razpravi o resoluciji o dogodkih v Avoli trdil oziroma delal medklice, da policija ščiti samo kapitaliste in podobno. Tacchinardiju sem se pridružil tudi jaz in dejal Polettu, naj bo stvaren, naj ne prehaja na partijsko politiko in da naj pomisli na dogodke maja 1945 v Italiji in zlasti v Milanu.

V časopisu omenjeno besedilo medklica je torej neresnično in izmišljeno, kajti besede »vzhod« sploh nisem uporabil!

Na sestanku načelnikov skupin nisem ponovil nobenega stališča, ker ga nisem niti zavzel na seji. Pač, zavzel sem eno stališče; podpisal sem skupaj z demokristjanom Cosanijem in socialistom Macorattijem resolucijo o dogodkih v Avoli. Poudariti moram tudi, da verjetni pisec poročila na sestanku načelnikov skupin ni bil navzoč!

Na sestanku se je zgodilo tole: v debati o delovanju policije je Poletto (skupno s komunistom Menichinijem) spet ostro napadal policijo na splošno. Trdil je, da tudi v vzhodnih demokracijah policija ne nastopa oborožena pri ljudskih in delavskih manifestacijah. Ta trditev se mi je zdela le preneumna in sem ga vprašal: »Kako to, da je pri delavskih demonstracijah v Vzhodnem Berlinu leta 1953 "neoborožena" policija streljala na množico in so padle številne žrtve? In podobno se je zgodilo nekaj let pozneje tudi na Poljskem.«

Taka je resnica, ne pa kakor je napisal poročevalec slovenskega dnevnika!

Za zaključek še tole: zgleda, da se napadi oziroma neresnična poročila v omenjenem slovenskem dnevniku vršijo po premišljenem načrtu z nekim določenim namenom. »Obrekuj in blati, nekaj bo le ostalo,« pravi slovenska prislovica. Cankar, ta veliki Slovenec, ki je sovražil hinavstvo in zahrbtnost in strankarsko hudobnost ter je zaradi odkritega značaja moral prenesti veliko krivic in napadov, je nekje zapisal: »... Nikarte! Ta burka je stara že tisoč let!...«

Prof. Martin Kranner

Mesec januar: mesec katoliškega tiska. Bodimo njega apostoli.

† Msgr. Janez Hladnik

9 **V SLUŽBI CERKVE IN NARODA**

(SPOMINI)

Pozneje sem zvedel, da ima tudi beseda Čuk res nekaj opraviti s priimkom moje matere. To ime, kot zaničljivko, so dali Orlom po župniku Čuku, iz mojega sorodstva iz Črnega vrha, ki je dal Orlom himno, namreč besedilo »Dvignite orli«. Bil je tedaj v Kranjski gori za dušnega pastirja. Jakob Aljaž je dal himni melodijo, Čuk pa besedilo.

DRUGI DAN PA V ŠOLO

Strašno sam sem bil. Vse mi je bilo tuje. Čez trg, po neki ozki ulici, čez katero je bil hodnik, je bilo treba iti, nato na desno tja v grič, kjer so bile zidine kloštra, potem na levo in tam je bila naša šola. Zapisali so me v prvi razred.

Šli smo nato v cerkev k maši. Učitelji so stali po cerkvi z zadaj prekrižanimi rokami. Seveda, sem se zavedel: to so liberalci.

Tako smo imeli potem vsak teden en dan sv. mašo. So bili to pač cesarski časi, ko je vsak uradnik in učitelj moral dati dober zgled krščanskega življenja.

Šola je bila dopoldne in popoldne. Nisem bil med prvimi, a nekaj je bilo meni v poseben prid. Bil sem od daleč in tudi vedel sem včasih kaj takega, kar drugi niso, čeprav sem bil »hribovec«. Tako so me vsaj nekateri nekoliko občudovali.

Sem pa tja so prišli trenutki, da sem se sam sebi smilil. Nekateri otroci so bili hudobni in so se iz mene norčevali. Včasih sem se s kom tudi stepel, toda raje sem tiho požiral svojo bridkost.

Ko je minilo nekaj tednov, sem se v nove razmere vživel. Le tega mi ni mogla pekovka dopovedati, da je »medlja« dobra in »meženca« imenitna jed. In pečena kaša, po kateri se je cedilo maslo. Toda taka je bila le za peka, za nas ni bila tako lepo rumena. Ko sem jo dal v usta, se mi je obrnil želodec. Naglo sem zbežal na balkon in tam vse izbruhal.

Zvečer smo molili rožni venec. Pa ne naslonjeni na stole, kot drva, temveč ravno, brez opore, kleče. Pri tem se mi je neki dan kar v glavi zavrtelo in sem padel v nezavest.

Pekovka si iz vsega tega ni delala skrbi. In je bilo bolje tako. Ker sem bil od doma vajen trde roke, se je tudi moja podzavestna neskladnost vdala. Moj organizem se je navadil na novo hrano: »migla, miščenca« in vse drugo mi je s časom tako teknilo, da sem se o božiču vrnil domov debel kot pujsek.

DVA MLADOSTNA »ZLOČINA«

Pek je bil star možiček, slep na eno oko. Pa je na drugo zato bolje videl. Pekovka je bila mnogo mlajša in razgledana ženska. Paznim očem se ni izmuznila prav nobena polomija.

Za Vse svete so vsi drugi imeli počitnice. Samo dva sva ostala. Pek si je oblekel debeli kosmati kožuh, ker je bil mrzel dan in naju je peljal na mestno pokopališče.

Kaj lepih stvari sem tam videl! Rdeče modre, zelene, nizke široke svečke, nastavljene v različnih oblikah po grobovih. Pa me je hudoba zapeljala, da sem eno na skrivaj vzel. Ko sem jo hotel dati v žep, se je vsa tekočina razlila po hlačah — imel sem dolge hlače, menda edini med vsemi tedanjimi pobi. Kaj bo pa sedaj? Tako lepa je bila tista svečka, zdaj pa tale nesreča! Kako naj to skrijem, da pekovka tega ne bo videla?

Seveda je ona kar kmalu opazila madež na mojih hlačah in me trdo vzela v roke. Ko sem povedal vse po pravici, tedaj je bila pa sodba in bila je strašna. Mera je bila namreč polna. Zadnji poskus, da se še poboljšam, tako sem zvedel. Kajti nad menoj je bila tudi druga strašna »hudobija«. Prejšnjo nedeljo, pri krščanskem nauku, me je hudoba motila in sem se nekaj pomenkoval s sosedom, ki je sedel poleg mene pri obhajilni mizi, kot smo se navadno vsedli in gledali dol po cerkvi. Seveda je bilo moje govorjenje »javno pohujšanje«, posebno še, ker me je videl gospod kaplan in mi krepko ušesa navil.

Tako strašno javno pohujšanje, sedaj pa še tatvina in na samem svetem kraju, na grobu. Ne, tu se pa vse neha!

Pa je prinesla papir, pero in kuverto in mi je narekovala: »Draga mati! Jaz, Vaš sin Janez, sem v veliki nevarnosti, da postanem baraba. V nedeljo so mi gospod kaplan v cerkvi pred vsem občinstvom, med krščanskim naukom, navili ušesa, ker sem se slabo vedel. Sedaj, na Vse svete, sem pa na pokopališču ukradel z groba svečko in me je duša rajnega kaznovala, ker sem se ves polil z raztopljenim lojem. Gospodinja mi je morala nato hlače očistiti.«

Čez teden je že prišel odgovor, iz katerega pa vendarle nisem razbral tako strašne obsodbe, kot bi morala priti po mnenju gospodinje. Da bodo z menoj napravili račun o božiču, ko pridem domov, da so tudi že zaklali enega prašiča, da so že praprot poželi, da je krava rjavka imela teličico, da je mrzlo, da pa še ni bilo nič snega, da so oče že dobri in se jim je noga zacelila.

Vse te lepe novice iz materine roke so mi povedale, da mati niso tako strašno za hudo vzeli mojih »hudobij«.

(Se bo nadaljevalo)

Slovenski božič v Gorici

Mirna in lepa je bila božična noč v goriškem mestu. Po vseh domovih so postavili jaslice in drevesca, opolnoči pa so ulice oživele in meščani so hiteli k polnočnicam, vsak v svojo cerkev. Slovenski verniki smo se zbrali v cerkvi sv. Ivana, kjer je daroval polnočno mašo g. Eržen v somaševanju msgr. Močnika in nam ob evangeliju lepo voščil ter razložil pomen božične skrivnosti. Na koru so pevci lepo prepevali naše lepe božične pesmi, skoro vsi verniki pa so se udeležili sv. obhajila in ofra po maši. Vse je bilo tako prisrčno in domače in še pred cerkvijo se je nadaljevalo božično vzdušje v znamenju voščil in božičnega veselja.

Tudi božič sam in praznik sv. Štefana sta bila lepa in sončna dneva, ki so ju ljudje povečini preživeli v družinskem krogu, ob jaslicah in drevescu ter pri poslušanju lepih božičnih pesmi.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE V GORICI

vabi k odprtju

RAZSTAVE SLOVENSKE LJUDSKE NABOŽNE UMETNOSTI

ki bo v prostorih Kat. doma v Gorici

v soboto, 4. januarja ob 18. uri

Odprtje razstave je bilo namreč zaradi nepredvidenih ovir preloženo za en teden. Razstava bo nato odprta vsak dan od 10. do 12. ure in od 16. do 19. ure. Vstop in ogled razstavljenih predmetov je brez vstopnine.

Tragična smrt mladega duhovnika

V petek, 20. decembra smo v stolnici zaman čakali, da pride maševat ob 7.30 g. Valerijan Lepre, ki je imel vsak dan mašo ob tisti uri. Ko smo bili nevoljni zaradi zamude, je cerkovnik telefoniral v semenišče, kjer je don Valeriano stanoval, da povpraša, zakaj ga ni. Pa mu odgovorijo: »Saj je mrtev!«

Nekaj po polnoči se je z dvema bogoslovcema vračal iz Vidma, kjer je bil na neki konferenci in se je spotoma še ustavil pri prijateljih, da jim vošči srečne praznike. Na cesti iz Ločnika do križišča pri Madonnini ga je pa čakala smrt. Naproti vozeč avto se je frontalno zaletel v njegov Fiat 850 in tako močno butnil vanj, da je don Valeriano bil na mestu mrtev. Ostali potniki so se le lažje ranili.

Pokojni don Valeriano je bil doma iz Rude in ga je posvetil v mašnika msgr. Pangrazio 29. junija 1966. Imenovali so ga nato za podravnatelja v semenišču, letos je pa bil katehet na italijanskem učiteljišču in cerkveni asistent mladinske veje KA. Po značaju je bil odkrit in vesel fant, željan dela in poln načrtov. Med drugim je sanjal, da bi šel za nekaj časa v misijone. Sedaj mu je nesreča prekrižala vse načrte. Pokopali so ga v rodni Rudi v ponedeljek, 23. decembra. Pogreb je vodil sam g. nadškof, ki je mladega duhovnika visoko cenil. Gospod daj pokoj mlademu duhovniku, nas vse pa obvaruj nesreč na cesti.

Dejavnost goriškega pokrajinskega svèta

V soboto, 14. decembra popoldne se je goriški pokrajinski svet znova zbral na sejo. Razpravljalo se je o raznih upravnih zadevah in o delovnem urniku za osebje umobolnice ter o kolektivni pogodbi za osebje, zaposleno pri kmečkih delih v umobolnici. Odobrena je bila denarna podpora dvema dijakoma, ki študirata na poljedelskem strokovnem zavodu v Čedadu. Na tajni seji je bila odobrena prošnja ravnatelja umobolnice dr. Basaglie za tromesečni dopust in za namestnika je bil določen dr. Pirello, ki je pristaš metod dr. Basaglie in že tri leta njegov sodelavec v umobolnici.

Posebna točka dnevnega reda je bila resolucija o tragičnih dogodkih v Avoli. Predloženi sta bili dve resoluciji, ena komunistična in druga s podpisom od levega centra (Cosani, Macoratti, Kranner). Obe sta bili združeni v eno samo, v kateri izraža pokrajinski svet sožalje in solidarnost s prizadetimi družinami. Dalje smatra pokrajinski svet za umestno, da bi bila policija razorožena, kadar bi nastopala pri javnih demonstracijah, kot je to vpeljano v demokratičnih državah. Zato predlaga, da naj vlada čimprej z zakonom uredi, da ne bo nastopala policija oborožena s strelnim orožjem pri manifestacijah sindikalnega in socialnega značaja. Za prvi del resolucije so glasovali vsi svetovalci, proti drugemu delu pa sta glasovala liberalec in misovec.

Smrt duhovniške matere

V Pevmi so pokopali 30. decembra Suligojevo mamo. Pokojnica Angela Keber vdova Suligoj je bila dobro znana gospodinja gostilne in lastnica trafike v bližini pevmskega mosta. Bila je vzorna krščanska žena, ki je še mlada pred 31 leti izgubila moža. Ostala je sama s še majhnimi otroki, vendar se ni ustrašila težav življenja, ker je bila vera njena največja moč. Vsako nedeljo je skupaj z otroki vstajala že ob petih in jih vodila k slovenski službi božji ob šestih v stolnico. Zvesto je opravljala vse življenje pobožnost prvih petkov. Bog je njeno zvestobo poplačal s tem, da si je njenega sina Srečka, sedaj župnika v Medani, izvolil za svojega duhovnika. Zadnja leta je močno opešala; mučila jo je težka naduha, ki jo je prikovala na posteljo in na kateri je v molitvi služila Bogu. Bog ji je dal milost, da je še za božič in sv. Štefana dan prejela sv. obhajilo. Tudi za novo leto ga je želela prejeti, a tega je že doživela v božji bližini.

Nad dvajset duhovnikov jo je poleg drugih številnih pogrebcev pospremilo na zadnji poti. Sin Srečko je opravil pogrebno sv. mašo in proslavil v cerkvi njene lepe lastnosti, pevci iz Medane pod vodstvom Ludvika Zorzuta so dali vsemu pogrebu poseben poudarek, msgr. Rudi Klinec pa je Suligojevo mamo izročil materi zemlji. Naj v miru počiva!

Občni zbor SKAD-a

Dne 15. decembra se je v prostorih Katoliškega doma vršil enajsti redni občni zbor Slovenskega katoliškega akademskega društva (SKAD) v Gorici. Prisotnih je bilo 22 članov. Predsednik Susič Emidij je po otvoritvi navedel nekaj perečih problemov, ki se nanašajo na delovanje SKAD-a. Predsednikovemu poročilu je sledilo poročilo tajnice, blagajnika in revizorjev. Iz prvega je bilo razvidno, da je bilo delovanje SKAD-a od zadnjega občnega zbora zelo živahno, saj je SKAD pripravil ciklus predavanj o sodobni slovenski zgodovini, kulturni večer z nastopom Branke Verdonikove, Cankarjevo proslavo ter IV. tabor slovenske zamejske mladine. Raznim poročilom so sledile volitve novega odbora. Volitve je vodil dr. Karlo Brešan. Za predsednika je bil izvoljen dr. Damijan Paulin, v odbor pa so prišli: Valentinčič Emil, Paulin Nataša, Špacapan Bernard in Koršič Marilka. Za revizorje so bili ponovno izvoljeni dr. Karlo Brešan in Mirko Šturm, prav tako v razsodišče dr. Andrej Bratuž, dr. Ninko Černic in dr. Silvan Kerševan.

K. M.

Štefanovanje

26. t. m. se je vršilo v gostilni pri »Nanutu« tradicionalno Štefanovanje SKAD-a, ki je ob izredno veliki udeležbi zelo dobro uspelo. Veselemu razpoloženju je pripomogel ansambel »The Sparks« iz Sovodenj, ki se je v izvajanju dobro odrezal.

Poroka

V solkanski cerkvi se je v soboto, 28. decembra poročil Alfred Vetrih iz ugledne goriške družine. Za ženo je dobil Nedo Gravner, hčerko gostilničarja »Pri oddihu«, kjer se ljudje tako radi ustavljajo, ko romajo na Sv. goro. Poroka je bila z mašo, pri kateri je pel cerkveni pevski zbor iz Vrtojbe. Novoporočencema želimo obilo sreče in božjega blagoslova na novi življenjski poti.

RADIO TRST A

Spored od 3. do 11. januarja 1969

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Šport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Petek: 19.45 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.45 Koncert operne glasbe. 22.00 Skladbe davnih dob: Willaert: Madrigali in dialogi. 22.15 Zabavna glasba.

Sobota: 16.45 Nievo: »Izpovedi osemdesetletnika«. Dramatizirana zgodba. Prvi del. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.30 Za mlade poslušavce: Od šolskega nastopa do koncerta. 17.45 Slovenski znanstveni delavci z univerze. 18.00 Moj prosti čas. 18.30 Ženski vokalni kvartet iz Ljubljane. 19.10 Theuerschuh: Družinski obzornik. 20.30 Teden v Italiji. 20.45 »Dota«. Radijska igra, ki jo je napisala Tončka Curkova. 21.30 Vabilo na ples. 22.30 Zabavna glasba.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Jeza: »Božična odprava v gozd«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Glasba po željah. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj. 13.30 Glasba po željah. 15.30 »Sentpeter«. Drama v petih dejanjih. 18.45 Operetne melodije. 19.15 Sedem dni v svetu. 20.30 Iz slovenske folklore: Reharjeva: »Potovke«. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. 10.00 Glasba za praznično jutro. 11.15 Jadviga Komac: »Čudni popotniki«. Mladinska radijska igra. 11.45 Ringaraja za naše malčke. 12.00 Pesmi o božiču in Treh kraljih. 12.30 in 13.30 Glasba po željah. 15.30 Rebula: »Kratek preplah v mestu Arbeli«. Rad. drama. 16.50 Igra Lesjakov ansambel. 17.20 Za mlade poslušavce: Čar glasbenih umetnin. 18.30 Maša na Sv. Treh kraljev dan. Pojejo verniki iz Stolbice v Reziji po krajevni tradiciji. 19.10 Jeza: »Sveti Trije kralji v ljudskem izročilu«. 21.05 Pahor: »Ponarejeno drevesce«. 21.25 Romantične melodije.

Torek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.00 Reharjeva: Poklici: »Potovke«. 12.30 Za vsakogar nekaj. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Plošče za vas. 19.45 Furlanski vokalni kvartet »Stella Alpina« iz Cordenonsa. 20.30 Prokofjev: »Igravec«, opera v 4 dejanjih in 6 slikah.

Sreda: 11.40 Radio za prvo stopnjo osnovnih šol. 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Virgilij Šček«. 12.20 Za vsakogar nekaj. 13.30 Glasba po željah. 19.10 Lupinc: Higiena in zdravje. 20.30 Simfonični koncert. 21.45 Nežno in tiho. 22.10 Zabavna glasba.

Četrtek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.00 Snubljenje s čokom v Terski dolini. 12.15 Za vsakogar nekaj. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Razkuštrane pesmi. 17.35 Moj prosti čas. 18.30 Darijan Božič: Simfonija. Orkester Slovenske filharmonije vodi avtor. 18.45 Rugolov veliki orkester. 19.10 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. 20.30 Molière: »Zdravnik po sili«. Komedija v treh dejanjih.

Petek: 11.40 Radio za II. stopnjo osnovnih šol. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Glasbeni mojstri. 17.35 Ne vse, toda o vsem. 17.55 Slovenščina za Slovence. 18.30 Radio za II. stopnjo osnovnih šol. 19.45 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.45 Koncert operne glasbe.

Sobota: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Tul: »Iz starih časov«. 13.30 Glasba po željah. 16.45 Nievo: »Izpovedi osemdesetletnika«. Dramatiziran roman. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.30 Za mlade poslušavce: Od šolskega nastopa do koncerta. 17.45 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. 18.00 Moj prosti čas. 18.30 Cecilijanka 1968, prvi del koncerta, ki ga je priredila ZSKP v Gorici in je bil registriran 24. novembra 1968 v Katoliškem domu v Gorici. 20.30 Teden v Italiji. 20.45 Zora Saksida: »Beauty case«.

V MARIJINEM DOMU
v ROJANU

bo na praznik sv. Treh kraljev ob 17h predstava

Ivan Pregelj

»BOŽJI MEJNIKI«

LEPO VABLJENI!

Nabirka za nove cerkve

V francoskem pristaniškem mestu Marseille so letos že desetič organizirali nabirko za gradnjo novih cerkva. Upajo, da bodo zbrali milijon francoskih frankov.

Sv. pismo v hrvatskem jeziku

Pred kratkim je kardinal Šeper poklonil sv. očetu en izvod celotnega prevoda sv. pisma, ki ga je oskrbela knjižna založba »Stvarnost« v Zagrebu. Knjiga je izšla v 60.000 izvodih.

DAROVI:

Za Zavod sv. Družine: Dr. Vrtovec, Gorica, 10.000; druž. Suligoj, Videm, 10.000; druž. Bratina, Tržič, 10.000; prof. Makuc 5.000; prof. Bolčina 5.000; ga. Zinka Lapajne 5.000; Marinič Milka 2.000; gdč. Mikluž Gabrijela 5.000; Jazbine: 50 kg krompirja, 50 kg koruze, 6.000 lir.

Za župnijski dom v Steverjanu: Družina Terpin Franc namesto cvetja na grob pok. Korsič Alojzija 5.000 lir.

Za Alojzijevišče: Gabrijela Mikluš 5.000; Marinič Malka 2.000; Ludvik Čevdek namesto cvetja na grob birmanskemu botru pok. Jožefu Trampušu 1.000 lir.

Za Marijin dom v ul. Risorta v Trstu: Kovač Angela v spomin pok. brata Lovrenca 10.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; N. N. 500; Benedetti Novela 2.000; V. P. 65.000; N. N. 20.000; A. C. 50.000; Marija Tomšič 5.000; nabirka 117.290; N. N. 10.000; namesto venca za pok. Albino Blažina darujeta Slama in Glavič Marija 5.000; družbenica H. 100.000; družina Jevnikar 20.000; Katarina Flander 50.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, pokojnim pa daj večni pokoj!

Božično pismo zambijskih misijonarjev

Dragi misijonski prijatelji!

Božič je družinski praznik — naj vas torej najde v tihi sreči vašega družinskega kroga.

Božič je spomin na učlovečenje, ki se skozi vso zgodovino Cerkve nadaljuje povsod, kjer se Kristus po krstu poraja v novih udih svojega skrivnostnega Telesa. Naj nas torej božič združuje v isti želji in molitvi, da bi se učlovečenje uspešno nadaljevalo na vseh petih kontinentih.

Božič je spomin na uboštvo in trpljenje, ki si ga je Kristus izbral, da bi nas obogatil in osrečil. Po tem zgledu bi se morali ravnati tudi mi misijonarji. Radi bi bili Njegove priče z deli ljubezni in velikodušnosti.

Spomnite se tudi na nas, dragi prijatelji, ko boste zbrani ob božičnem drevesu in jaslicah.

Blagoslova in sreče vam ob praznikih želijo vaši hvaležni zambijski misijonarji.

MATERO CATH. PARISH
P. B. 2527
Lusaka

★

Novoletno voščilo vodstva in študentov Slovenika

Naj pride to skromno voščilo v vaš dom, v vaša srca, kot tih odmev božične noči, ko so angeli nad betlehemskimi poljanami oznanjali mir, ki ga je prinesel Dete-Jezus. Z mirom naj pride sreča, veselje in ljubezen. V pričakovanju duhovnih vrednot, ki vam jih bo podelil Kristus Bog, vam želimo mnogo duhovnega napredka v letu 1969.

Vodstvo in študentje Slovenika

★

★ SLOV. GOSPODARSKO ZDRUŽENJE v Trstu želi uspešno novo leto vsem slovenskim poslovnim ljudem, gospodarskim organizacijam in zlasti še svojim članom.

★ KATOLIŠKO PROSVETNO DRUŠTVO iz Doberdoba vošči vsem članom in prijateljem srečno novo leto 1969.

KEROZEN — DRVA — PREMOG

TVRDKA

IVAN VETRIH

Kerozen Vam za Gorico in okolico tekom dneva dostavimo na dom

GORICA, ul. Lantieri 5 - Tel. 25 - 27

TRGOVINA

A. Pertot

TRST, UL. GINNASTICA 22 - TEL. 95998

želi vsem svojim cenjenim odjemalcem blagoslovljeno novo leto, ki naj bi prineslo v njih domove obilje srčnega zadovoljstva, zdravja, miru in uspehov pri delu.

BCKB

BANCA DI CREDITO DI TRIESTE
S. P. A.
TRŽAŠKA KREDITNA BANKA

GLAVNICA LIR 600.000.000 VPLAČANIH LIR 300.000.000

TRST - ULICA FABIO FILZI ŠT. 10

TELEFON ŠT. 38-101, 38-045 BRZOJAVNI NASLOV: BANKRED

GOSTILNA DEVETAK
VRH SV. MIHAELA
želi vsem gostom srečno novo leto 1969
Tel 88-005

CAFFE' »ADRIATICO«
P.zza Vittoria - Tel. 32-57 GORICA
želi srečno novo leto 1969

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 70, osmrtnice L 1000, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: *msgr. dr. Fr. Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo